

Цариградъ при Ралли х. Мавруди, 6½ рубли за Русия, 3 рублиета за Влахия, Сербия и Босния; 25 гроша за Тракия, България и Македония. Фотиновъ се е постаралъ да изпълни програмата, обявена въ пробната книжка.

Преди години се смѣташе, че идеята за издаването на едно общедостъпно поучително списание на български е оригинална на Фотиновъ; проф. Шишмановъ, обаче, е видѣлъ едно гръцко списание 'Αποθήκη τῶν ὠφελίμων γυνώσεων (Съкровище за полезни знания), което излизало още въ 1836 г. въ Смирна и приличало много не само по външна форма, но и по съдържание на Фотиновото „Любословие“¹⁾.

Фотиновъ безсъмнено ще е подражавалъ на гръцкото списание, като дори нѣкои статии отъ него е помѣстилъ въ „Любословие“ въ преводъ. Затова, може би, въ края на всѣка книжка стои: „Преводителъ и издателъ списания сегу Константинъ Г. Фотиновъ.“

Въ първитѣ книжки Фотиновъ се мѣчи да даде елементарни познания изъ повечето области на науката, стараейки се грижливо да подготви слабокултурнитѣ си читатели за следващитѣ по-трудни въпроси. Въ случая Фотиновъ продължава просвѣтната учителска дейность съ по-свършени срѣдства и дава познания вмѣсто на 20—30 ученика, на стотици хора...

Помѣстени сж много статии, — повечето преводни — съ географско, историческо, земледѣлско, стопанско, филоложко, педагогическо и религиозно съдържание, статии популярни, достъпни за широкитѣ народни маси. Тѣзи статии, помѣстени макаръ безъ редъ, безсистемно, сж грижливо подбрани отъ редактора, който, по всичко личи, е ималъ винаги предъ очи задачата: да поучава народа си.

„Любословие“ е едно общопоучително списание. То не е специално филоложко, въпрѣки името му — и съ езикови въпроси се занимава между другото, главно презъ втората година. Въ 40-тѣ години на XIX в. подъ „Любословие“ изобщо се е разбирало — морални науки. При все това Фотиновъ се е занимавалъ доста обстойно съ филоложки въпроси, тъй като тѣ сж били тогава предметъ за обществено разискване.

Фотиновъ защитава горещо черковнославянския езикъ, смѣта, че вършимъ престѣпление, ако се отдалечаваме отъ него — отъ езика на нашитѣ праотци. Но той не се показва въ случая строгъ консерваторъ, а се старае да допринесе, колкото е било по силитѣ му, за опростяване на езика, за отстранение на чуждитѣ думи, за усвършенствуването му, така че да стане общодостъпенъ. Искайки опростяване, Фотиновъ не отива до крайность: иска опростяване, но не до

¹⁾ Константинъ Г. Фотиновъ. Сб. Н. У. Н. К. кн. XI. 1894 г. стр. 684.